

279461

UN BOMBARDAMENT ISTORIC. - CARE PE CARE?
DUELUL INTRE ZEPPELIN ȘI ȚAPUL LINI

Stratagama lui Nea Iancu

Credeți că numai iubiții noștri generali Iliescu, Averescu, și alți câțiva ca dânsii, sunt strategii iscusiți?

Ei așa!

E și Nea Iancu strateg.

Ba încă, îndrăznesc să adaog că țivilul Nea Iancu 'i-a înfundat pe toți cu stratagama dumnealui de care vreau să vă vorbesc.

Lui Nea Iancu, se știe, îi place băutura; dar e un brav, ori cu câte „baterii” ar avea să lupte, nu se dă bătut, ca alți damblagii, el nu e *Turtă ca-ăia*.

Așa fiind, Nea Iancu a fost foarte atins la coarda sa simțitoare prin ordonanța prefecturei de poliție a Capitalei care a limitat numai la o litră de vin consumația de fiecare cap, adică gât, în București.

Nea Iancu e furios și ocărăște strâșnic pe „Don Colonel” prefect Corbescu.

Dumnealui perorează zilnic:

— Înțeleg post la mâncare, domnule, chiar și șapte zile pe săptămână, dar la băutura nu'l admit nici-o secundă! Suntem ori ba, creștini și Români? Suntem. Păi pentru creștin ce e vinați? Sângele Domnului Hristos. Va să zică ceva sfânt. Iar când vrei să lauzi pe un Român, ce'i spui dumneata? Că'i Român „de viță veche”, — adică d'ăia blagoslovită de dinaintea filoxerei și-a viței americane. Prin urmare, și ca Român și ca ortodox, alde dom' Corbescu trebuia să respecte idealul meu vinațional!...

— Dar, Nene Iancule... mă încercai să obiectez eu.

— Niciun dar! Eu nu admit niciun dar!

— Pardon, e un dar pe care'l admiți: darul beției.

— Ești obraznic... însă cu obrazniciea nu poți dăuna dreptatea cauzei mele... Știi ce voiai să spui. Că prefectul, în împrejurările astea extraordinare, constrânge lumea la abținere, pentru ca nu cumva capetele înfierbântate de alcool să se zăpăcească și să se comită indiscreții ori desordine. Bun!... Dar pentru ce dom' Corbescu-al dumitale lovește cu măsura asta numai într-o singură categorie de cetățeni...

— Turmentați.

— Da, turmentați... de grija intereselor patriei. De ce, zic, ducă 'i om drept și repărtitor, nu obligă pe toată lumea la aceeași cumpătare!? De exemplu, domnule, de ce nu înfrâneză luxul cocoanelor? Știu vreo câteva, — sunt puține din fericire, — ai căror băbați în momentul ăsta stau piept la piept cu Moartea pe câmpul de bătaie, și ele își comandă

rochi „de sezon” la magazirele hăilaif din București! Mai știu altele cari... dar 'mi e silă să mai vorbesc. Parol d'oner, le-am văzut cu ochii mei. Păi de lux, de mode și de drăci ne arde nouă acum, domnule?! Ptiu!...

— Voi bești ca o Evanghelie, nene Iancule, da'ce vrei să faci prefectul? N'are nicio putere să se amestice în...

— Ba are, că 'i stare de asediu! Cum a putut să ne silească pe noi ăștia...

— Bețivii.

— Pardon, bonvivanții!... Cum a putut, zic, să ne silească pe noi să bem doar o litrișoară la masă, să le reducă și damelor porția de lux! Ai în gardirop paisp'ce pălării și șapte rochi, madam? Ei bine, le rechiziționăm! Două pălării și două „taioruri” 'ți ajung, pe vremea-asta. P'alelalte le vindem în folosul armatei, sau facem din mătasurile și stofele toaletelor voastre elegante fâșii pentru bandajarea vitejilor ostași răniți! Iac'ășa, domnule, aș face eu, dacă aș fi prefect de poliție... Cât despre damele celelalte... mă 'nțelegi... le-aș reduce și lor porția: un amant pe săptămână, ș'atât! Nu trebuie, domnule, ca energiile masculine să se risipească în întrebuintări ca să zic așa, futele; ele trebuie conservate cu grijă pentru teluri superioare: Cupidon e dator azi să 'și dea puie săgețile înfiorate la picioarele camaradului său zeul Marte!

— Bravo, nea Iancule, d'abia acum pricepei eu că, subț aparența dumitale de caraghioslăc se ascunde o adevărată inimă de patriot! Bravo!... Dar, totuși, în ce privește pe Corbescu, mai lasă 'l: e plin de bunăvoință, de zel, de...

— Nu mai stăruie că 'l-am iertat! — Cu toată ordonanța relativă la litra de vin?

— 'L-am dat gata, tinere. Ascultă stratagama mea ingenioasă. Mă duc la Bodega Mercur și iau o supă și reglementara litră de vin. Pe urmă, plătesc și trec la restaurantul Andrei Dumitrescu, unde consum o varză cu carne, plus litra la care am dreptul. Apoi, „țal” și mai beau o litră peste drum la birtul Continental mâncând o friptură. A patra litră o sorb la „Europa” în Pasaj cu o bucată de brânză și o pară... Și iată, amice, cum 'l-am răpus pe dom' Corbescu cu stratagama mea! Dintr-o litră, am făcut un litru. Am făcut și eu ce-am putut, că doar nu's Hristos care ar fi făcut o damigeană la nunta dela Cana din Galileea!

I-am tras ordonanței polițienesci chiulul și, totodată, mi-am tras și eu chilul meu obicinuit!...

— Nene Iancule, ești un mare strateg!

Tarascon

Toți într'un gând!

Azi între bărbați de Stat
Zavistia a 'ncetat,
Situația fiind gravă,
Când armata noastră bravă
A intrat în acțiune
Și la Sud ca și la Nord,
Numai sunt patimi nebune,
Toată lumea 'i de acord.
Iar femeile române
Se înțeleg de minune,
Căci deviza tuturoră
E pudra și crema „Flora”,
Spre a 'ntimpina frumoase
Trupele victorioase!

Reporter..

DIN SPIRITUL ALTORA

— ADAPTARI —

Semne... de pace.

Mai mulți soldați din regimentul 46, făcuți prizonieri în urma atacului mișelesc dela Turtucaia, sunt luați de bulgari și duși pe jos în interiorul țării. Drum lung, obositor, pe șosele desfundate de ghiulelele tunurilor românești. Hrană aproape de loc.

Ajunși într'un sat, sergentul Potroacă — ca să nu-i zicem pe nume — ridică mâna'n sus spre semn că are de spus ceva. Ofițerul comandant al escortei pune p'un soldat bulgar de pe marginea Dunărei, care îndruga ceva românească, să-i servească de interpret.

— Ce vrei, mă? — se răstește prazul galonat.

Sergentul Potroacă răspunde respectiv:

— Pâine: altfel murim pe drum.

— Pâine, mă?!... Dacă vrei să vă dau pâine, să munciți, mă!

Sergentul Potroacă se retrage la locul său. Ar fi zis el încă ceva; dar la ce bun să 'și risce viața inutil, când mâine-poimâine posibil să dezerteze și să reia iar arma în mâini?!

Gulia cu chipiu ofițeresc rânjește... pune o întrebare prin interpret:

— Care din voi, mă, vrea să muncească pentru noi, bulgarii?... Eu dau pâine multă na el, mă, și-un ciocan de rachiu!

Cei apostrofați se fac că nu'nțeleg, plimbându-și privirea pe cer, mirați că încă nu s'a deschis ca să-i înghită pe toți, cu li'a galonată cu tot! Numai unul, balaoacheș, rupe rândul...

Figura cu pătlăgică roșie în loc de nas, se luminează triumfătoare:

— Tu vrei să muncești, mă, pentru noi, bulgarii?

— Da, să trăiți... și din toată inima.

— Ce meserie știi tu, mă?

— Dricar, să trăiți!

Noroc că spusese adevărul; altfel bulgăroșul ar fi fost în stare să-l facă s'asiste la propria-i înmormântare.

Rețetă infailibilă.

Înainte vreme — și nu-i mult de atunci — fetița își câștiga existența măturând odăile și făcând patul stăpânilor. A izbucnit războiul și cu el criza. Scumpindu-se grozav traiul — precum toți o știți — tinerii mahalalei, reduși la ultima expresie monetară, au început să-i dea târcoale în numele Higienei și al Amoriei fără care viața e un lung drum pavat cu monotonie (vezi nu importă ce poet).

Încet-încet, imitând fazele suspomnitului război, fetița a progresat pe toate fronturile — termen consacrat. Astăzi slujnica de altădată, care făcea patul stăpânilor le desface în tovărășia altora, demni să fie stăpânii fostului ei stăpân. E cocotă și nu mai poate de supărare că mâinele-i poartă încă — și cu ce încăpățănare! — urmele meseriei înjosi-toare de pe vremea când mătura îi servea drept instrument de lucru.

Desperată, s'a dus la un cunoscut medic ca să-l consulte:

— Domnule doctor, — i-arată ea mâinile roase la încheeturi, cu unghiile strâmbe — am încercat cu de toate ca să le am albe și n'am reușit. D-voastră ce mi recomandați să fac?

— Nimic! — zâmbește elevul lui Esculap, reamintindu-și, fără să vrea, timpul când o vedea trecând pe sub fereastră, cu capul gol și picioarele îdem, crăpăturile călcăilor ținându-i loc de ceorapi „à jour“.

*

Constatări... idioate.

O istorioară care o să facă pe mulți să ridă — sper — în paguba a câtorva necăjiți, cu înjurătura pe buze, gata să-i dea drumul. Hapul fiind greu de înghițit — vorbes: de cei cu musca pe căciulă — o voi lua-o cât mai de demult, spre a-i înlesni drumul.

Cred că vă reamintiți timpul petrecut — așa petrecere, mai rar! — pe băncile școlii? D-nul profesor să răstrea dela spatele catedrei: „Cine-i măgaru care chițcăe acolo, în fund?“ Insuși, „măgarul“ răspundea, sculându-se în picioare: „Nu eu, dom'le profesor: Popescu Vasile nu mă lasă în pace: mă gădila mereu pe sub pancă!“ Nu este așa 'că v'aduceți aminte? (E mult de-atunci, dar parcă a fost ieri!) Ei bine, exact același lucru se petrece cu măcelarii noștri. Clientul protestează: „Ce dracu, domnule, îmi dai numai oase?“ Comerțiantul răspunde arogant: „Ai văzut d-ta vită fără oase?“ Cu alte cuvinte: nu-i el de vină, ci Popescu Vasile... pardon... bou! fiindcă are oase. Bine că s'a oprit tăierea vacilor; altfel te pomeneai la cântar că-ți dă și oasele... corsetului!

Testamentul din Turtucaia

Logodnică, cu patimă dorită,
Când vei citi la noapte'n așternut
Răvașu'mi, poate că'n acea clipită
A Morței buză rece ș'otrăvită
Iar nu p'a ta cea dulce, să sărut.

Vrăjmașul stă la pândă ca o fiară,
E de cinci ori mai numeros ca noi.
Dar, Căpitanu-a spus că'n astă seară
Va trebui să'nvingă sau să piară, —
Și tot ca el, firește, spus-am noi.

Soldații noștri's plini de voieșie:
Deși în pragu-asaltului fatal,
Pe unu'l văd că joacă „zurale“,
Eu-ți scriu pe raniță dulci vorbe ție,
Iar altul cântă doină din Ardeal.

Nu, nu, drăguța mea... departe teama!
Cu-așa voinici, cu steagul tricolor,
Cu cugetul la tine și la mama,
D'o să mă lupt cu Dracul. Îmi dau seama:
N'o să mă lase Dumnezeu să mor!

Și totuși... simt svîcnind biete'mi tâmple,
Când e să iscălesc acest răvaș:
Dar dac'o fi ș'o fi ca să se'nțâmple?!
Să nu mai văd, — ce azi inima'mi urple, —
Icoana chipului tăi dragălaș?!

Atunci?... Atât, iubita mea, ți voi spune:
Mărită-te c'un altul!... Dar, flăcău.
Să-ți faci un Fătfrumos, viteaz, minune,
Care 'ntr'o zi năpraznic să răzbune
Pe cel ce-ar fi putut fi tatăl său!

George Ranetti

Că vită are oase, e scris chiar la carte (deschideți nu importă ce Zoologie); dar cum se face că aceeași vită de azi, pe timp de război, avea așa de puține oase acum doi ani, înainte de izbucnirea conflictului mondial? Care să fie cauza că aceeași vită își pierde ca prin farmec totalitatea scheletului dacă faci semn măcelarului că-i dai cincizeci de bani la chilo în plus de prețul maximal?

E drept că și vita câteodată e prea... vită: să'nținde ca un gumilastic și nici moartă nu cedează. Un exemplu:

Georgescu, mic funcționar cu burta mare, vine la măcelar și să plângă:
— Negustorule, carnea care mi-ai dat-o ieri erea talpă nu carne!

— Cred, d-le Georgescu; și'n cazul asta eu m'am păcănit. De ce n'ai întrebuințat-o ca talpă, că s'a făcut disprezece lei perechea de pîngele?

— Am încercat eu și asta, că nu sunt prost; dar n'am putut găsi cue așa de tari, în stare s'o străpungă!

Nicollo Mascalonzi.

„FURNICA“

Directori: G. RANETTI, N. D. ȚĂRANU
Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase
— luni plătit înainte. —
Adresa: Revista „FURNICA“ — București

Apollinaris

Apa Elitei

RAZBOIUL LA MAHALA

- Da' ce s'a 'ntâmpat, soro?
- Uite, ci-că „țipiligu” ăla de azi-noapte a aruncat o bombă și a fărâmat gardu Uți!
- Ce bine'mi pare: d'acum încolo o să vedem ce face vecina fără să ne mai chiorâm prin crăpăturile ulucilor!

Desen de F. Șirato

DOCUMENTE

Un vardist de gust

Primul Zeppelin l-am văzut acum șapte luni, pe hârtie, într-o revistă ilustrată, franțuzească. L-am văzut numai cu ochii — până'n prezent e singura deosebire între mine și un orb — dar nu l-am văzut și cu mintea — cum de obicei văd orbi. Căci imaginea pe hârtie, oricât de reușită fie ea, e o imagine văzută prin altul: prin sticla aparatului care a fotografiat-o. Și cum aparatul n'are nervi, întregul meu sistem nervos a rămas nepăsător ca un individ cărui i se vorbește o limbă străină, neînțeleasă graiului său natal.

Al doilea Zeppelin l-am văzut... Drept vorbind, nu l-am văzut: așa de sus și de întuneric era. Mi s'a părut că'l văd... cum de sigur că l-au văzut și artileriștii din jurul Capitalei, cari îl bombardau la întâmplare, fără să-l zărească măcar.

A treia oară am văzut trei Zeppeline deodată — probabil răsplata celor două munci inutile, anterioare. Două au dispărut imediat, conturate slab de lumina fugitivă a reflectoarelor prea indiscrete pentru un cer care binevoise să-și acopere pudoarea cu niște zdrențe de nori murdari ca otrepele de bucătărie. Stam în balcon, la patru metri deasupra trotoarului confundat în beznă, și — vă rog să nu rîdeți — mi s'a părut că și eu sbor, că sunt egalul lui în înălțime, ba chiar mai sus decât el care o luase de vale spre Giurgiu, urmând curba infailibilă a globului pământesc. Două fășii luminoase de reflectoare îi prinsese la răsrucea lor. Și parcă se imobilizase, tabloul aerian devenind brusc o imagine albă pe fond negru. Pasărea de metal și cârpă cauciucată mi-a reamintit fără să vreau icoanele reprezentând „Sfântul Duh coborându-se din cer“ în momentul când Sf. Ioan boteza pe Isus Christos în apele Iordanului. Vedenie neașteptată, plină de teroare, bubuitul tunurilor aducând pe departe cu bubuitul tobei mari care invită publicul să intre în „panoramă“ spre a vedea ceva „ne mai văzut“. Comparatie nu se poate mai justă — întrucât mă privește: căci de-atunci nu l-am mai văzut.

Nu l-am văzut eu, dar l-au văzut alții — chiar și nea Lache.

Lache e unicul mahalagiu civilizat din partea locului. Spiță pură de mitocan sadea. Școala, povătuitorul rău al celor lipsiți de voință, l-a împins mereu spre funcționarism, unde a și rămas înfipt ca o insectă prinsă cu acul în colecțiile muzeelor. Am spus „civilizat“ fiindcă așa-i portul. Privindu-l însă bine, nu știu cum se face că hainele nemțești ce acoper insuficiența anatomică a unui trup zilnic în ședere cel puțin șase ore la spatele mesei de scris, aceste haine,

— Ce, mă golane, te-ai întors?!... Parcă ziceai că nu mai vii pe la mine?

— Să-ți spui drept, Marito: adineaori, când treceai cu târgurile dela băcănie, am văzut ieșindu-ți din buzunar un pachet de ciocolată Zamfirescu... și n'am mai putut răbda!

Desen de F. Șirato

semn exterior de civilizație europeană, la dânsul iau înfățișarea a ceea ce vulgar se înțelege prin cămașe și ismene — „lingerie“, purtată pe dedesuptul ilicului și pantalonilor cu crețuri cu cari tată-său a binevoit să-și consume existența de om liber — conform legii — de om liber sclav al burței niciodată sătulă.

Lache e „familist“. Familist în felul pleoșniți cu progenituri la întâmplare, la cheremul instinctului bestial atârnat de absența luminei în odaie de culcare. Poate că din cauza aceasta, nefiindu-i teamă că „va muri fără urmași“, el și familia sa au urmărit toate fazele „atacurilor“ întreprinse de baloanele dușmave asupra Capitalei adormită. Impresiile culese sunt simple, potrivite unui creier neted ca asfaltul bulevardelor. Cele văzute ies din gura lui înșirate ca soldații porniți în pas de paradă: rar încălcări de vorbă, rar ca vârful cismel soldatului dela spate să calce tocui camaradului din față.

Cum a apărut soarele, Lache a luat-o pe lângă case și s'a oprit tocmai sus, unde gura murdară a străzii toată ziua își freacă dinții cu praful șoselei plină de căruțele sătenilor veniți la oraș să vândă găini, găște, rațe și pui. Și primului prieten întâlnit, i-a povestit:

— Azi noapte, nu mai încolo, stam cu totii cu cați și cu lampa stinsă, așteptând bălăngăn'tul clopotului de la Mitropolie. N'a sunat el — pesemne că-l amărțise frigul, săracu! — dar ne-a sunat căpriorii capului: cineva, din cer, sfășia văzduhul ca p'o bucată de madipolon nou. Nevastă-mea sare speriată la fereastră, dă perdeaua la o parte și începe să țipe: „Bărbate, scoală: un Zeppelin se lasă deasupra curței noastre!“ Și pe urmă țop la loc în pat. Noi...

— Știu: de frică ați fugit în pimiță! — îl întrerupe zâmbind Vaxilescu, ascultătorul.

— Ei așa! Noi numai decât ne-am pus în poziție de apărare: ne-am întors cu fața'n pernă și prrrr... prrrr... dă-i de zor cu mitralierele familiei. Cât ai număra până la cinci, neamtu s'a dus dracului cu balon cu tot!

— N'a zis nimic?

— Ba da. Nevastă-mea, care și-a făcut educația la „călugărițe“ și pricepe nemțește, cică l-a auzit oftând: „Ai dracului români, dom'le: uite c'au mai înființat un arsenal!“

Vaxilescu încearcă un al doilea zîmbet ironic. Lache i-l ucide dint'o suflare:

— De unde să știe șocăcu că ieri, Sâmbătă, a patra zi de post ordonată de poliție, ne îndopasem toți numai cu fasole? **Nae D. Țăranu.**

O RECOLTA NEAȘTEPTATA

Ce a semănat Kaizerul în România...

Și ce a răsărit... în Ardeal.

Desen de A. Murnu

PAȚANIA LUI FASONEL

— Ce e halu ăsta pe tine, monșer?... Nu cumva te-a dat zeppelinul afară din casă? !
— Mai rău, Mișo... și toată cauza e afuristu ăsta de monoclu. Inchipuește-ți că aseară, un vardist m'a luat de guler și m'a dus la secție sub pretext că trecuse ceasurile nouă și nu pusesem hârtie albastră la geam!

Desen de F. Șirato

Pe stradă

— Tu ești, Vaxilescule! Parcă ziceai că stați la Constanța rână la sfârșitul lui Septembrie. Te-ai și întors?... ai isprăvit băile?

— Nu... dar a isprăvit nevastă-mea borcanul cu cremă „Flora” și m’a trimis în București să cumpăr altul, că acolo nu se mai găsește!

Desen de F. Șirato

BRAȘOAVE

Brașovul a fost cucerit de armata noastră glorioasă.

Cinste ostașilor Români!

Ș’acum, nu că vreau să fac pe viteazul după luptă, dar trebuie să recunoașteți că și subsemnatul are o părticică din această isbândă.

În adevăr, timp de-o op’ime de secol, colaborând la rubrica aceasta „Brașoave”, eu n’am făcut altceva decât să întretin vie în mintea Românilor scumpul nume al Brașovului, așa că aș putea zice că și eu mă pot prenumăra printre cei cari au pregătit victoria.

Un colaborator al ziarului „Universul”, vorbind de activitatea doamnălor dela Crucea Roșie care îngrijesc cu atâta trudă și devotament pe eroicii noștri răniți, laudă în special pe distinsa artistă D-na

Marioara Voiculescu despre care zice că la spitalul unde e repartizată, e un stimulent și un adevărat tonic pentru tinerii ofițeri răniți.

Cu alte cuvinte, d-na Voiculescu este un soiu de vin Bravais, pe care răniții noștri o sorb... cu ochii și se simt întăriți numaidecât.

Suntem încântați și aplaudăm călduros pe artistă strigându-i:

— Bravo Bravo! bravilor!

Totuși nu admitem ca să se dea d-nei Voiculescu calificativul de „tonică”. Acest titlu nu-l poate purta decât camarada d-sale d-na Lucia Sturdza, care este soția frunțașului artist Tony... Bulandra.

Generalul Tell a fost, de mult, mi se pare că înaintea războiului dela 1877, ministru al Instrucției. Era strașnic de militaros. Vorbea cu profesorii cu vocea îngroșată și aspră, ton de comandă. Băgase groaza în

ei. Dar mai cu seamă printre profesoare.

Se zice că odată, ducându-se să facă inspecție la o școală de fete, i-a ieșit înaintea directoarea, care foarte emoționată s’a prezentat, să zicem:

— Maria Popescu.

— Bine, bine, Popescu — a răspuns gheeneralul hursuz; — dar... Doamnă ori Domnișoară?

— Cum binevoiți dumneavoastră, domnule Ministru... a îngânat intimidată și uluită biata dascăliță.

— Nu, cucoană, nu! a isbucnit teribila Excelență. Nu cum bine-voese eu, ci cum te simți dumneata!!

Dintre episoadele vitejești comunicate presei de marele Cartier General al armatelor noastre, două stârnesc cu deosebire admirația obștească: isprăvile colonelilor Băltăreț și Broșteanu. Cel dintâi, în fruntea regimentului său, a trecut în Ardeal apa Oltului care era acolo d’o adâncime până la gât, într’un avânt irezistibil, sfărâmând pe dușmanul austro-maghiar de pe țărmul celălalt, dar a plătit cu jertfa vieții sublimul său curaj. Al doilea, colonelul Broșteanu, în Dobrogea, s’a repezit de asemeni în capul trupelor sale și împreună cu ele cântând în cor imnul „La arme” s’a năpustit ca un trăsnet asupra vrăjmașilor turco-bulgare-nemți. Colonelul Broșteanu, mai norocos decât în veci neuitatul său camarad colonelul Băltăreț, s’a ales numai cu o rană destul de gravă, iar azi aflăm cu bucurie că merge spre vindecare.

Cu astfel de ofițeri, biruința dreptei noastre cauze este asigurată.

Și dacă spurcații noștri inamici au rănjit o clipă de sinistră satisfacție doborând un falnic comandant ca acela ce a fost Băltăreț, — să tremure pe viitor!

Parodiind o vechie zicătoare românească, le aruncăm desfiderea noastră:

— Nu mai este Băltăreț, dar în oștirea noastră Broșteni sunt destui!

Jorj Delamizil

Ziua cea mare

Trăesc singur ca un urs,
Dar voi, cu părinți, copii,
Cu neveste și cu rude,
Multe lacrimi vi s’au seurs,
În aceste clipe crude
De grozave bătalii!...
Însă va veni o zi,
Fraților, surorilor,
Când viteji-or reveni,
Ș’atunci nu vor mai țâșni
Lacrimi de jale și frică,
Ci „Lacrima Zorilor”,
Minunată șămpănică!

Trubadur

INTAMPLARI DIN CAPITALA

In urma raportului sergentului de stradă No. 13 bis, Nae Ceaon, cunoscutul birtaș bucureștean, a fost amendat cu una sută lei fiindcă Vinerea trecută, zi de post, a fost surprins ducând la domiciliul său două găște.

Desen de F. Șirato

Jurământ solemn

Mi-e dor s'o fac lată!... Un chef.
Dar ştii dintr'acele vestite!
Şi sper c'al poliţiei şef
Atunci să mă 'mbăt vă permite.
In ziua când oastea română
Va face doar scrum şi ţărână
Cohortele neamjo-bulgare,
In ziua aceea, vă jur,
Voi bea la Bodega Mercur
O sută şi unu pahare!

Nea Iorgu

UNA-ALTA

De vorbă.

— Eu, — îmi spunea un profesor deunăzi — n'aş da zece Fasonei p'un cal!

— Exagerezi!

— De loc. Mai ales în timpul de faţă! Plugarul, negustorul, funcţionarul, au plecat la război, care la deal, care la vale, luptându-se piept la piept cu bulgarul şi ungurul, voiniceşte ca Făt-Frumos cu smei din hasme. Au plecat şi caii: unul n'a rămas să nu fie trecut prin ciurul rechiziţiei! Ici-colo dacă mai întâlneşti o mărtoagă pe trei picioare, chioară sau cu şoldurile eşite de parcă ar fi două coline. Au plecat toţi, afară de el: domnişorul spilcuit, pudrat şi parfumat ca un cadavru îmbalsămat! Şi de, ce, ma rog?... Fiindcă are „relaţii“?... Profesorul cască scârbit...

— Fiindcă are „relaţii“?... repetă el...

— De sigur: relaţiile sociale constituie o forţă pentru inutili...

— Ştii tu când încep relaţiile lui sociale?... După douăsprezece noaptea! Atunci, da, are „relaţii“ cu fel de fel de babe, pudrate, parfumate, tot atât de putrede ca şi el!

— In cazul ăsta, de ce nu'l expediază pe front?

— Asta măntreb şi eu... că nici măcar de reproducţie nu-i bun, animalul! Pe câtă vreme celalt animal, calul... Uite o trăsură goală... Plec... Birjar, liber?

Vizitiul răspunde zâmbind, arătând cu biciul spre cele două gloabe dintre hamuri:

— Nu, boerule: sunt angajat de cai să-i duc până la grajd!

Profesorul se 'ntoarce spre mine: — L-ai auzit?... Un cal munceşte ca să se odihnească; domnişorul se odihneşte ca să muncească alţii!... D'aia îţi spuneam că'n timpurile de faţă n'aş da zece Fasonei p'un cal!

*

O rugămintă.

Sunt unul din puţini cari respectă legile. Şi nu de frică; dar totdeauna mi-am adus aminte zicătoarea: „Respectă ca să fii respectat!“ D-nul Emil Petrescu, primarul Capitalei, a poruncit ca fiecare locuitor, chirias sau proprietar, să măture, dimineaţa, porţiunea trotuarului din faţa locu-

inţei sale. Şi imediat m'am conformat... am plecat la Hala Griviţei ca să cumpăr o mătură 'n plus, o mătură voinică în stare să suporte fără mare uzură contactul cu piatra aspră a trotuarului. Aci, o singură „gheretă“ aparţinând dacă nu mă 'nşel, Primăriei. Negustoreasa, chiriaşa actuală, îmi cere un leu şi cincizeci pe-o mătură. Am întrebat-o dacă n'o lasă mai eştin. Femeia mi-a răspuns textual: „Nici cinci parale. Asta-i meritul ei!“ Am plătit—n'am avut încotro: privirea îmi cădea mereu pe „ordonanţa“ lipită pe zidurile casei, poftindu-mă să'mi mătur cât mai repede etc., etc. Am plătit şi m'am întors acasă făcând socoteli în gând. Mi-am zis: o pâine d'un chilo, coaptă gata, costă douăzeci şi cinci de bani. Prin urmare, dintr'un vagon de grâu, care atârână zece mii de chilo, ies cel puţin tot atâtea pâini. Total: două mii cinci sute lei. Mătura cumpărată de mine să fi avut maximum cinci sute de grame. Făcând socoteala pe două mături la un chilo: total, trei lei: un vagon de mături ar costa treizeci de mii de lei, de douăsprezece ori mai mult decât un vagon de pâine.

D-le primar, ne-ai ordonat să ne măturăm zilnic trotuarul din faţa casei — şi-o facem cu dragă inimă. Noi n'o să te rugăm să mături trotuarul din faţa Primăriei, locuinţa d-tale oficială; mătură, însă, numita negustoreasă, că prea ne jupoaie! Zău așa: un leu şi cincizeci o mătură?... Numai de n'ar fi fost făcută din paiul cu care Frantz Iosef obicinueşte să-şi scobească măselele absente, când stă la masă!

*

Sfaturi.

Culcatul de vreme e igienic şi... patriotic. Domnul Corbescu, prefectul poliţiei capitalei, a ajuns, dintr'odată, cel mai ascultat medic. Câţi discipoli ai lui Esculap n'au recomandat clientelor lor cu urechile străvezii, semn că oftica e p'aproape: „Cocoană (sau domnişoară) d-voastră aveţi nevoie de odihnă... decât mai multă odihnă. Prea vă pierdeţi nopţile una după alta: mai staţi şi-acasă!“ Ceeace n'a împiedicat ca numita cocoană (sau domnişoară) chiar în seara aceea să se îmbrace decoltat, plecând să ţopăiască la bal sau mai ştiu eu prin ce cameră de hotel.

A fost destul ca d-nul Corbescu să ordone: „Stingeţi lumina!“ — şi toţi să se culce, dela orele nouă seara, fiecare bărbat în patul lui conjugal, şi să doarmă dus, în Paradisul fericirii pământeste, până adoua zi dimineaţa. Căci ţara are nevoie de soldaţi, decât mai mulţi soldaţi. Numai astfel, culcându-se de vreme, cei rămaşi la domiciliu vor putea înlocui, pe viitor şi cu prisos, oştenii cari mor vărsându-şi sângele pentru patrie.

— Dar cei cari nu sunt în suferinţă? — veţi obiecta unii...

— Şi noi, cele cari nu suntem măritate? — vor sări cu gura une.e...

Foarte simplu. Şi unii şi unele pot continua — *comme le n gre* — invocând drept scuză tot întinericul. Dacă nu mă credeţi, ascultaţi:

— Tată Ghioalo, ai fost eri pe calea Victoriei?

— Eu nu mă plimb niciodată pe acolo, că-i lume multă şi prea se face întineric repede.

— Cin' ți-a spus?

— Fi'mea... aia care lucra la corse'e. Inchipueşte-ţi, soro, c'a plecat pela cinci; şi cum a prins'o întineric, biata fată s'a zăpăcit în așa hal că tocmai azi dim'neapă a'nemerit acasă!

Cred că aţi înţeles. Dor nu v'o fi rămas şi dv. întinericul în cap!

*

Un ghinionist.

E reformat de mult. Cauza: picioarele. Cât n'ar fi dat să se mişte şi el odată cu sutele de mii de soldaţi trecuţi peste Carpaţii falcici! — „Ce prilej de vilegiatură! Tot nu fusesem vara asta nicăeri!“ — se văicăreşte schilodul oricui îşi dă osteneala să'l asculte.

Că n'a fost în vilegiatură, cauza sunt iar picioarele: subţiri şi igrasioase ca crăcile de tufă.

Acum în urmă, s'a prezentat singur la „revizie“, că doar li se va face milă de el şi'l vor trimete cel puţin peste Dunăre, să împuşte măcar un bulgar. Medicul militar l'examinează amănunţit, moţae mereu din cap de parcă ar avea gât de sârmă.

Reformatul caută să'l înduioşeze:

— Nu cer să mă daţi la cavalerie: am suferit eu destul în viaţă, ce să mai sufer şi bielu cal depe urma mea! Mă duc pe jos, la infanterie, la vânători, unde o fi, numai să plec odată... Ai!...

— Ce e?... ce s'a întâmplat? — să sperie medicul militar văzându-l că se îndreaptă lămurare.

— Picioarele... Ai!... Nu ştiu ce am... am înlemnit...

— Şi te mai plângi?... Eu caut de o lună lemne şi nu găsesc!

Şi-a fost din nou „lăsat la vatra lui“ — stil milităresc. Numai de nu i-ar lua foc lemnele... pardon... picioarele!

Nae Saltimbancu

Cântec ostăşesc

— Fragment dintr'o scrisoare a unui rezervist Bucureştean pe front.

Foaie verde piperment
Gându'mi e'n orice moment
Acasă şi la copii,
Dragă nevastă, să'mi scrii!
Nevestică dragăstoasă,
Scrie'mi ce mai e p'acasă.
Frunză de mere creşteşti
Mult mi-e dor de Bucureşti,
Ş'altă foaie solz de cegă
Dor mi-e de Mircea Bodegă!

Bonvivant.

Martiriul unui „sedentar”

Că sunt «la partea sedentară»
Mă bucuram. Ce prost! ce tont!
Vai, azi mănânc așa papară,
Că — zău — mai bine-aș fi pe front!

Corbescu (barbă lână'n lână
Și mare cât un mastodont!?)
M'a pus la post... Ș'oastea Română
Mănâncă Unguri fripiți pe front!

D'aș fi plecat pe front, nevasta
Nu'mi dădea eri s'achit un cont
Croitorului. De răpasta
Acest-aș fi scăpat pe front!

Ce să mai spui de scumpa'mi soacră?
Eri, «conversând», 'mi-a tras un ghionț.
Decât o viață așa acră,
Of, of, mai bine-aș fi pe front!

Scumpiră traiul negustorii
Din București taman la pont;
Când mă gândesc, mă trec florii...
Ah, Statul m'ar hrăni pe front!

O, nu, ca «sedentar» nu'i bine.
Toți mă tratează cu «afront»:
Că's june, că's țivil... Rușine...
Scandal... Că cică's bun la froat.

Și, ouetând că'n Capitală
Un Zeppelin la orizont
Din somn mereu noaptea mă scoală,
Prefer să dorm pe veci la front!

Kiriak Napadarian

CUSUTE CU ATA ALBA

Intâmplări de pe front.

Se zice că marele erou al Greciei
de altădată Leonida, văzând în băta-
lia dela Termopile că cerul se întu-
necă de ploaia de săgeți a Perșilor, ar
fi exclamat:

— Nu face nimic, more bre, ne vom
bate la umbră.

(Exact cași Grecii de-acum, cu sin-
gura deosebire că aceștia din urmă
preferă să rămână în umbră... fără
să se bată!..)

De-atunci încoace, sunt nenumărate
cuvintele eroice, pe cari vitejii luptători
le-au rostit în asemenea ocazii solemne.

Dela «garda moare dar nu se predă»
a vestitului franțuz Cambonne, și
până la «asta-i muzica ce-mi place»
a primului și neuitatului nostru rege
Carol (care n'avea totuș reputația unui
meloman) vitejia omenească a îmbrăcat
toate formele literare ale sublimului
sacrificiu pentru Patrie.

Istoriogra de mai jos n'are pretenția
de a trece la nemurire. Cu toate ace-
stea, ea e și adevărată și contempo-
rană. Avem și noi eroii noștri, cari
sfidează moartea cu zâmbetul pe buze.

E în ajunul unui atac. Pe limba de
deal o companie dintr'unul din regi-
mentele noastre de bravi infanteriști
cari au vârit groaza în dușmani, —
poposește.

Oamenii se privesc cu uitătura
dreaptă și plină de mândrie. Pe umăr

arma pare un fulg, așezată „în pira-
mide” par'că e un buzdugan. E liniște.
Din când în când câte o detunătură
care pornește din lagărul dușman,
arată că «dincolo» domnește o pre-
simțire tristă, presimțirea atacului ire-
zistibil al Dorobanțului.

Până una alta, bucătarul regimen-
tului pregătește o minunată ciorbă,
care după o jumătate de zi de marș,
pare nectar nu altceva.

În jur, — tot după o jumătate de zi
de marș, — s'a încins o horă. Și joacă
flăcăii noștri de durduie pământul
mai abitir ca în timpul bombardării.

Deodată, ca un mosafir nepoftit, o
ghiulea explodează ca o enormă bășică
de săpun, tocmai deasupra cazanului
cu ciorbă.

Dorobanții, toți, teaferi. Bucătarul,
mort... de frică. (Unui bucătar i se mai
iartă).

— Ai văzut dihania, să ne omoare;
nu altceva, bălbăi marele comandant
al «lingurei și strachinei».

— Ba să vă spun drept, o întorse
sergentul Dumbravă, pentru prima
oară n'o să se plângă nimeni că ciorba
n'are destule... bucățele.

...Și într'adevăr nu s'a plâns nimeni.

„Țipirigul” face victime...

Bandiții văzduhului nu se mai mul-
țumesc să ne atace noaptea, dela o
vreme au început să ne viziteze ziua
nămiză mare.

Dar, pentru că ziua nu pot să asa-
sineze decât pe trecători și pe curioșii
cari privesc din curți și de pe străzi,
d. prefect Corbescu a dat ordin ca
toată lumea să se adăpostească, în
caz de atac, prin prăvălii și prin case.

— Excelentă măsură, îmi spunea
mai zilele trecute prietenul și vecinul
meu Nae Talpălată, lămurindu-mă că
de oarece bombele piratilor nu pot să
intre în zid decât 25 centimetrii în
adâncime, în pînăta unei case cu șase
etaje, ești, oarecum, în siguranță...

Ieri, mă întâlnesc cu prietenul și
vecinul meu Nae Talpălată, și-l văd
destul de amărât.

— Ce e, nene Nae? Nu prea ți-s boii
acasă, ce zici?

— Ce vrei, necazuri și iar necazuri.
Nu mai știi ce să mai faci cu «țipi-
rigurile» astea...

— Vai de mine, nene Nae, s'a în-
tâmpat ceva rău?

— Rău, rău de tot... Stai să vezi.
Azi dimineață merg cu nevastă-mea
în oraș, după târgueli. Luasem vreo
câți-va poli din sertar și ne 'ndreptam
spre piață. În ajunul iernei se în-
grijește omul de gospodărie; mai ales
pe vreme de război, mă 'ntelegi, trebie
să fii prevăzător. Aveam pe listă de
toate: pătlăgele, ardei castraveți, (știi
cum îmi plac mie castraveții în oțet!),
cartofi, ceapă, și celelalte. Când colo,
ce să vezi puile, de-abia ajunserăm
prin Lipskani că începură gardiștii
să fluere și Mitropolia să tragă...

Nevastă-mea, mai fricoasă, de, ca muie-
rea, de-abia avuse timpul să strige:
«Păzea, Nae, că te calcă Țipirigul»
și tuști într'o prăvălie. Eu după ea...

— Ei și ce e, nene Nae, a căzut
bomba?

— Da de unde dragă, mai rău. Ni-
merisem într'o prăvălie de mode, a-
furisita! Două ceasuri am stat acolo...
Tunurile nu mai bătea de mult. Și
în loc de pătlăgele și cartofi, Șita s'a
întors acasă cu trei pălării. (Nu-i
vorbă, adăugă Nae Talpălată, care nu
detestă gluma nici în nenorocire, că
și pălăriile au zarzavat destul!)

Multe victime mai fac bandiți aeru-
li; nici n'ai crede...

Sandy.

Salon pentru Ras, Tuns și Frezat
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
No. 131, CALEA GRIVITEI, No. 131
— Special în lucrări de păr. —

DEPOZITUL CALEA VICTORIEI 107 TEL. 19/59

STRATEGIE UNGUREASCA

- Ce'nsemnează astă, Ianoș?
- Eu facem tigre pentru armata maghiară!

— Teremtete!... Eu spus la Europe civilizate că aste Olah este spurcat: uite, acum
ei vreî măninche carne de tigre!

Desen de A. Murnu